

HUSZTI PÉTER

Ködben is csillog a Soria-Moria vár

Ügyesen szeretném forgatni ezt a kaleidoszkópot, a Peer Gynt készülődés darabkákat, hogy egy alakzat legyen, egy rajz, ami jelent valamit. Hátha kiderül – ha csak egy pillanatra is –, mennyi türelemből, izzadságcseppből, álomból, álmatlan éjszakából, hitből, szívkalapálásból, emlékből áll össze egy ilyen egyszerűnek tűnő játék.

A színeket, a szavakat, hangfoszlányokat, tekinteteket, a dőcögő próbák, feldübörgő tapsok emlékét egy mátrafüredi kis házban kezdem előkeresgélni, összerakosgatni, két hatalmas ezüstfenyő oltalma alatt, tarsolyomban évekkel, évszakokkal, kilencven forró estével, már sok minden után és ismét egy ismeretlen utazás előtt, amely a Dóm tér felé vitt, hogy a csillagok vigyázó fényénél, az ezer felől érkező sok ezer embernek újra és megint elmeséljem Peer Gynt csodálatos utazását, gyötrődését, szerelmeit, köddé foszló életét.

December! 1970-ben

Karácsony előtt hallottam először, hogy a következő szezont a Peer Gynt-tel nyitjuk. Azokon a zimankós, latyakos délelőttökön Bodnárné János fiával küzdöttem, elég volt, sok is, minden percemet, gondolatomat, fantáziámat lekötötte a mindennapos birkózás, bele sem tudtam olvasni a Peer Gynt-be. A szokásos, minden télen főpróbahéten érkező légcsőhurutnak, negyven fokalázamnak kellett ágyhoz csapni, hogy levegyem a könyvespolcra a vaskos Ibsen-kötetet. Addigra már – mint eddig is minden híres, ismert, régenvárt darab esetén – megbolydult a kas. Harsogtak már a drukkerok harmonái, pusmogtak a hírhordozók, húzták a harangot a mindenttudók

és süvítették körülöttünk a mérgezett hegyű irigységnyilak és óvtak a szeretettel féltők felemelt mutatójával, Törzsöt emlegették és Jávort, Apátit és – el-elcsukló hangon Ladányit – és néztek részvétellel, mint aki már csatát veszített, s mint akivel megtörtént az, amitől mindig is félték: meghalt, mielőtt élt volna! Pedig csak egy távoli terv röppent fel egy pillanatra, egy álom. Két nap múlva türelmetlenül, még mindig lázasan visszaköltöztem Németh László Bodnár-tanyájára és újra elsodort a küzdelem a kiszakadó mondatokkal, a tétova gesztusokkal, a szeretetlenséggel, ahogy gondoltam álmokra, tervekre, jövő szezona.

'71 tavasza

Az olvasópróbákat máskor a tanácsteremben tartjuk, de most a rengeteg szereplő a fülledt háziszínpad hosszú asztala mellett szorongott. Lengyel Gyuri (Ibsen-imádó, Ibsen-szakértő, titkokat tud a darabról, rendezte is régebben) olyan boldog türelmetlenséggel készült az előadásra, az elkövetkező próbahónapokra, mint egy kis gimnazista a legeslegeső randevúra. Itt a háziszínpadon olvasta fel és másnap itt motyogtuk mi vissza a darabot, és megnéztük makettek és rajzokon a díszlet- és jelmeztterveket, és együtt töltöttünk még két hetet a darabbal, a szerepekkel, az elképzelésekkel, egymással, aztán szerte szaladtunk, lekúszott a vasfüggöny és porzó nyári zápor zúdult a színpadra, a zsinórpadba épített tűzoltósági égből.

Nyár

Olaszország hívott, parancsolta, hogy induljak. A könyvek parancsolták, atlaszok, a barátok, a filmek, Michelangelo, meg Fellini! Meg Leonardo. Nekiindultam! A csomagtartóban természetesen ott lapult a vasok példány és meghúzódtott egy-két könyv: Ibsen darabjai, levelei és bonyolult, nehézkes tanulmányok. Így indultam útnak és így robogtam végig Olaszországon, a Gendin bakon száguldozó, álmodozó ördöglovasával. Jó útitárs volt. A nappali csodákkal, Firenzével, a dómmal, a Medici kápolnával, a rabszolgákkal, a Signoriával jól megfért – párás hajnalokon és a tikkasztó hőség után áhítózva várt langyosodó estéken – a Soria-Moria vár, a fjord, a havasok, a paloták között meghúzódtott Aase kis hegyi kunyhója, és a szűk utcák dudáló forgatagába könnyű volt odaképzelné a nagy-pofájú lakodalmi menetet és Dovre sisere hadját. A firenzei három hét alatt arcok domborodtak ki a papírról, szerepek váltak érthetővé a szövevényből, és hazudnék, ha nem vallanám be, hogy kezdtem megszeretni a javíthatatlan, mindig fejfel sziklának rohanó, mindig álmokba bújó költő-hazudozó Peert, nem is gondoltam arra, hogy a tüneményes fickó nemsokára engem is leteper, bőröm alá bújlik, szívemet facsarja, agyamat gyötri.

Mire Rómába értem, úgy éreztem, ismerem a hegyi történetet, a falu lakóit, az indulatokat, a lidérces álmok, a kiüldözött Peer meséjét. Összeállt egy kép. Aase halála aztán össze kuszált mindent. A csodálatos nagyvilág, amely Peer Gyntöt várta, zavaros volt, túlzagyvált, máshol meg dühítően primitív. Róma sem adta magát. Talán rosszul vágtam az utazásba. Az elején rontottam el. A mindent akaró veszélyes lendületével kaptam Firenzébe, habzsoltam a várost, a sikátorokat, a szobrokat, festményeket, az ódon palotákat, esténként meg Ibsen titkába vettem magam, csak látni akartam, nem nézelődtem, báméskodtam. Pedig ezt kellett volna, egy kimerítő évvel a hátam mögött. A római hajnalokon a Transtevere-i estéken, mikor a nyomasztó város bővölete pillanatokra szabadon engedett, Peer afrikai utazását szerettem volna világosan látni, megérteni. Csődöt mondtam. Rómával is! És csődöt mondtam a sahara csavargójával, az üzletember-próféta-régész Peer Gynttel is, amit nem hoztak helyre az évek, szűkölkök most is, mint az olyan embertől, aki majdnem tökéletes, jót is akar, jót is mond, csak ne kelljen vele sokat együtt lenni, mert kiütést kapok tőle.

A megfáradt Peer hajója viharok tarajos hullámain hasította a hósapkáját lengető Halling felé, én az autósztroda perzselésében érkeztem Velencébe és mégis a Piazzetta hullámok-paskolta lépcsőin találkozni tudtunk. A négy szemközti első beszélgetés számomra mindig nagyon fontos. Következményei vannak, lehet egész életre szólók. Ez a velencei, azt hiszem – könyvvel a térdemen – hasznos lépcsőnűldögélés volt. A meseváros kulisszái között, a Rialto bazárjai tövében, a zenekarok hangzavarában, a San Marco árnyékában, a gondolások énekében, a felszín csillogó-villogó zsbongásában múló napok egyre közelebb sodorták hozzám a fáradt-züllött, életét bagóért elkótyavetyélő Peert. Megszerettem, értettem és ez a vonzódás az előadásokkal, az évek múlásával, életem gyarapodásával egyre erősebb.

Úti porral, zúgó fejem degeszre tömve, ízekkel szagokkal, egy agyonolvasott szövegkönyvvel, meg egy ismerős figurával tértem meg a hosszú útról. Tele mesékkel, történetekkel és várakozással, hogy képzeletem vándora hogy állja ki a találkozást, a vizionlátást, a hitetlenkedést, az őszi esőt, a próbákat, a megméretést.

Hársfa utcai ős

Miért szeretem ezeket az álmosító, mégis feszültséggel teli, vaksi, pulóveres, botorkáló próbákat? Miért jobban, mint a bemutatót, az előadásokat? Talán a végtelen lehetőség miatt. Hogy még minden történhet. Még nem analizáltak, imádtak, kritizáltak, gyűlöltek. Még nem méricskéltek, hasonlítottak. Most még ilyen! az enyém! most még csak a miénk! Talán így van? Ki tudja? Aztán majd harcolni kell érte, életben tartani, túlélni a durvasággolyókat, a hozzánemértés sópsuskacsípését, fölszedni, hatástalanítani az irigység alatto-

mos aknáit, eltűrni, megbocsátani a gyáva, áruló ilyenis-olyanis karattyolást.

Az őszi délelőttök és esték, a sárguló szeptember és a barnuló október további és mélyebb titok-oldó órái emlékezetesek maradnak számomra. A nyári-halott, mészszagú színházat a barnára sült, kipihent, világcsvargó társulat percek alatt birtokba vette. A kávészagú büfében cuppogtak szeretet és gyűlölet puszijai, susogtak a balatoni pletykák, harsogtak a nyári filmsztorik, és lenn a színpad halott kráterében díszletjelzések között – még nyaraló csiricsáréban – szemérmesen megtettük az első tétova lépéseket. Aztán a színes pulóverek, emeletes cipők, gyöngyök, karikák, vízparti porcelánadrágok lassan elmaradtak és egyre égőbb, egyre karikásabb szemmel kezdtük reggel a tépelődő, fellángoló, gyötrődő-gyönyörű próbákat.

A nemrég még lakatlan, sivár puszta színpadon szeptember végére már egyre magasabbra nyújtóztak a Ronde-hegy csúcsai, faragott fák is ereszkedtek alá a zsinórpád-égből, a hangfülke kisablakából hegyi patak csörgedezett, vízesés zúgott, bömbölt a vihar, a hasadékokban nyúszítottak, vijjogtak Dovre király manói, verték a port a lakodalmások és az újra és újra pergetett sorokkal készülődött egy izgalmas játszótárs-Aase, Solvejg, Aslak és Ingrid, és észrevétlenül, lépésről lépésre közelebb jutottunk közösen megálmodott álmunkhoz.

A tátongó nézőtéren, a rendezői főhadiszálláson, a kislámpa körül egyre többen lesték árgus szemekkel a fejleményeket, megérkeztek a jelmezek, maszkok, elkészült a világítás, a zene, mígnem egy délelőtt elérkeztünk ahhoz a várva-várt, mégis rettegett pillanathoz, mikor nem halogathattuk tovább, el kellett játszsanunk a darabot, elejétől végéig, ahogy nemsokára esténként fogjuk.

Már megszoktam, annyit dobáltak, lezuhantam a díszlethegeyről, visszamásztam, megvertek, türtem, gyötörtek a manók, űzött a lidérc, hajamat cibálta, hátamon lovagolt drága Aase anyám, legurultam a hajóról, álmaidat összezúzták, újra álmodtam, emlékemet elfeledték, beletörődtem. Ez a Peer Gynt. Játék. Szomorú, de játék. És a játékhoz öröm is kell. Féktelen jókedv, villogó fogakkal, csillogó szemmel. Hanem úgy éreztem a próba végére éppen ez veszett el. A játék öröme. A magas Soria-Moria vár képzeletbástyájáról, álomfokáról visszapottyantam az izzadságszagú valóságba. Úgy éreztem épp a hitem, az erőm repedt el, a legfontosabb. Nem az rémített meg, hogy az ezerszer kipróbált szavak, játékok, lépések csúsztak el, hogy a jelenetek szétestek, üresek lettek, de hogy honnan lesz majd erőm holnap reggel és távoli estéken, mindig, mindent újrakezdeni, hogy bírom kék-zöld foltokkal, két liternyi verejtékkel és főleg hogy bírom majd szívvel-lélekkel, jókedvvel és szenvedéllyel. Hogy bírom!

Most nem használtak Ottó megnyugtató szavai sem. Pedig igaza volt! Hányszor ültünk már így összetörve az első összpróba után! Hiába magyarázta! Meg azt is, hogy a Peer Gynt marathoni futás. Hogy ezt be kell osztani. Szigorúan, mint egy sportolónak. Hiába vigasztalt Gyuri is, hogy ő már próba közben eldöntötte, hogy tartunk még egy szünetet, mert így valóban nem lehet bírni. Hiába! A csatások ruháim között, megdarálva testben és lélekben, kilátástalan volt minden. Nem mertem kocsiba ülni, gyalog indultam haza,

Azután lejár a lemez. Kis hallgatás után Sasa doktor egy számomra ismerős elmefuttatásba vág:

Tudod, művész Pétya, van egy kis lakásunk, egy szép öregasszonyom, két kis kövérem, nem irigylek semmit! Nem érdekel a főnök háza, hajója, Mercedesese! Nem irigylem! De téged, Pétya művész, egy kicsit irigyellek!

Nem tudtam, pedig kétféle út visz Szeged felé. Egy izgalmas, várakozással teli; érdekes tanyákkal, tüsténtkedő gólyákkal, karattyoló kacsaúsztatókkal szegélyezett Pestről a Dóm térre, és egy másik, búcsúzós, ősz, fáradt fényű, fájó szívű; unalmas tanyákkal, csomagoló gólyákkal, mafila kacsákkal; vezet vissza a Tisza partjáról. Pedig még egy darabig kísér: az órajáték bim-bamja, az újszegedi teniszpálya fals backhandjei, a Tisza étterem fehér asztala, bora, a fényes beszélgetések, az Apáthy kollégium sivár kórházi szobái, a Virág cukrászda habkölteményei – amit szégyen-szemre magunkba lapátoztunk – a Sportcsarnok visszhangja és a varázslatos, csillagfényes előadások emléke, a sok ezernyi ember áhítata. A búcsú rekvizitumai! Mert nemcsak ezektől búcsúztam, hanem hányadszor?, sokadszor a b a k l o v a s t ó l is. Annyiszor igyekeztem lerázni magamról, megszabadulni tőle, undokul elmarni, és most mégis nyavalygok. Hát igaz? Hát itt hagy ez is? Elmész te is, te baromcsászárom?

Reggel, a toronyig csöngő felhők alatt a Dóm tér felé kanyarodtunk. A hatalmas, céda nézőtér, a székhadsereg nem ismert meg. Bámult bambán, rég elfelejtette a győzelmes csatát, a tegnapi estét. A reflektorok – amelyek tegnap még fényükkel jelezték az irányt, simogattak melegükkel és csillogásukkal Dovre palotát varázsoltak körém, és hidegkék, háborgó tengert – most mint ellenséges ágyúcsövek lapítottak. A lejtők, amelyek az egyedül járható utat jelezték, az életet, most szánalmasan, félrelökve, megalázva várták a dicstelen véget, míg a nagy fűrészt szét nem fűrészeleli őket. És marad? Egy legenda talán, viták fűtöttetek mellett, füstös kávéházak zsigongásában, talán kis parasztházakban, téli estéken emlegetik majd a javíthatatlant, aki – emlékszel-e? – mókázott örökké az anyjával, mindenkivel, nem dolgozott, csak álmodozott, ki tudja hol csavargott, össze-vissza remélt, össze-vissza beszélt, össze-vissza szeretett, aztán mire végre partot ért, mire végre hazaért, nem hitték el, hogy ő az. Elfelejtették!

és levelek: Tolsztojé és Dosztojevszkijé, és Eckermann beszélgetései Goethével, és a Kishercegé a kígyóval, meg Thomas Mann novellái, és Illés Bandi rajzai és árnyékfigurái.

És lődörgések. A Sirály lépcső, a Gébics utca, a Fürj, a Lejtő: sárga leveleivel, fénylőn az ólmos esőtől, szikrázó havasan, pattanó rügyekkel, néha cselló kísérettel, amely tavasszal az első napsugarakat köszöntötte valamelyik kitért ablakból.

És félelem már délután. Mert igen! előre féltém a három és fél óras rohanástól, örvöngéstől, szorongástól, a tenger szövegtől, gyorsöltözésektől, a masztix facsaró szagától, hőségtől, kaftántól, a fulasztó viaszosvászon köpenytől, bundámtól, kucsmámtól, nyakam köré tekeredő fojtogató kígyó-sáltól.

Háromnegyed hatra már a színházban voltam. Szükségem volt, szükségem van a váratlan zajokra, a festékszagos órára szűk kis öltözőmben, később a színpad meredek útja tövében, a vaslépcsőket kipróbálva, mint egy légtornász, a dűnnyögésre, skálázásra, bemelegítő tornára, aztán hanyattfekve a világítótoronyok, a zsinórpád réseiből fel-felbukkanó műszakiak szemcsippentéseire, és szükségem van a függönyön túl zsbongó, gyülekező közönség szeretetére, kíváncsiságára, és arra, hogy minél többet akarjanak hazavinni a mesénkbeli, az életünkbeli, a mi Peer Gyntünkbeli.

Zsebemben három hagyma, hónom alatt esernyő, székre dobva egy turbán, egy korbács, szalmakorona, a másik széken kaftán, gyöngyök, notesz, gyűrű, szemüveg, a szünetre egy alma, a fordulóknban törülközők – ennyi volt a csomagom: hegyekben, sivatagon és tengereken.

A repülő évek ködéből, a hűtlenül ellobbanó estékből, szemek néznek a szemembe: baráti szemek, segítséget várók, gyűlölettel izzók és elkészerítők, enerváltak, cinikusak, lassan pislogók. Karok nyúlnak felém, megragadnak, magasba emelnek, vigyázva segítenek, eldobnak. Izgalmas arcok gyúlnak ki, mint jelzőlámpák. Barátságok szövődnek, szerelmek sorvadnak el. Felszikrázott minden estén valahol, valamelyik gazdátlan szerepben a mindig szikrázó „Bé”, konokul fújta a füstöt a megingathatatlan hitű Jankó gróf, nyugalmat adott Feri – a kisgörbe –, mindig kávézva, füstölve, könnyvel a térdén és Lacicsku; hófehér ruhában, mint egy kopott tollú Garry Cooper, vadonatúj hajjal támasztotta a kávégépet és lankadatlan szerelemmel várta a statiszta lányokat. Tripla kávé mellett tépte magát előre minden bakiért, minden rossz lépésért, Dovre atyó, a magát mindig cafatokra marcangoló csodabolond, és átragyog az éveken egy fénycsóva, egy játszótárs egy nem pótolható, égő-nagyszemű Irén-Aase, aki nélkül nincs baklovas, csodatevő, aki ha nincs, nincs kinek hazudni, aki nélkül szétgurultak volna ezek az évek.

És az életünk! Ahogy az estéket, át meg átmosta. A reggelek, a nappalok, a nyarak, az évek. Az életem. Egy-egy új ember, kinyíló élet, egy-egy új szerep. Így szövődhetett az éveikig szőtt, végtelen Peer Gynt szőnyegbe, – így tolakodott az életembe hivatlanul – Trepljov tétova kétségbeesése, Jágó magát is porrá égető vulkánygyűlölete, Lajos király szerelme, költészete és – váratlanul – egy nor-

végiai utazás, észak, a fjordok lehelete, kihalt oslói utcák hangulata, távolról Hamlet üzenete: Helsingør falaiból, zászlót szaggató orkánjából, a Trollok hátborzongató vicSORA, Ibsen rozsdásodó szobra, a Vigeland park szobor-víziói, Sonja-Hennie jeltelen sírja és a kis faházak sora a sisánc mellett, a tavasszal is hóval tapasztott, bezárt ablakok fény sugara, s mögöttük – képzeletemben – a kandalló lobogó tüze, ami körül talán most is lázas történetek születnek, furcsa-titokzatos mesék szövődnek.

Augusztusi csillagok alatt 1975

Hát elrepült a nyár, a felhőtlen napok. Mátrafüred fenyői, az erdei séták, a rákászás, a pisztrángos, a Balaton simogató vize, a pazar gumicsónakunk, a szepezdi vörösboros esték és reggelek, a fiúk nyüzsgése, nyafogása. Golyó vitorlása, Igor emberevő kutyája, a pecázás, az örökvidám Zenthe kapitány lecsüngő bajusza és Kató, és a mólón üldögélés, a vizen lebegő orosz népdalok, a békák, a siklók, a cigaretták parazsa, szúnyogok kórusa, amikor még messzinek tűnt az augusztus, hihetetlenek a Peer Gynt, a Dóm. Elröpült a nyár!

Pedig pokoli még a hőség. Mire kikecmeregtem a Soroksári úton, csurgott rólam a víz, Szegedig már semmi volt az út. Ferivel találkoztam Dorozsmánál, csikorogtak a fékek, kiugrottunk, ő zokniban, kigombolva inge, nadrágja, – már megint lelkes, képzelj, a fene egye meg – örült, hogy minden rendben van, hogy még áll a Dóm, nem lopták el a teret, élvezi a Hárty, a torka, hangja rendben van, hogy házat intéz, a kutyának kerítést, valami kék kocsit valakinek elad, vagy vesz, vagy eladott, aztán már sokan álltak körülöttünk, hátbavágott, összekéccolt, összecsókkolt és elviharzott, de még sokáig hallottam, hogy veszekszik velem.

És az első próba! Próba? Egymásba kapaszkodás! Csak bámultam. Mi ez? Mekkora itt minden? Hátborzongató! A nézőtér, a színpad, a tornyok! Mekkora itt az ég? Az első éjszakai próbán mikrofonok nélkül üvöltöztünk a semmibe, tapogatóztunk a jeges szélben, rengeteg ismeretlen ámulta tehetetlenségünket, aztán szünetben reménytelenül, hanyatt fekve bámultam a kavargó, fekete eget. Világos lett, mire hazaértem. Sokáig nem tudtam elaludni, de bár ne sikerült volna aztán sem. Mert keveset aludtam, de az lidérces volt. Egyedül dideregtem a csatamezőnyi színpadon, ellenséges dárdák gyűrűjében s nemcsak a szöveget nem tudtam, ruhám nem volt, de a Dóm tornyai is lassan, komótosan nekikezdték rámdőlni.

Van-e varázslat? Van-e csoda? Hátára vehet, hátán cipelhet-e egy főtérnyi tér, amit minden nyáron színpaddá léptetnek elő? Az égbolt szerethet-e, a csillagok segíthetnek-e, húzhatják-e a karomat, hogy hosszabb legyen, ideillő, növelhetik-e a hangomat, hogy elég legyen, messzeszóló, süvithet-e jókor a szél, dörrenhet-e az ég, lelkesíthet-e esőszag, villanhatnak-e jóindulatú villámok, hogy végül is mind-mind egy játékot játsszon? Hogy az állomás felől idesikító vonat-füty is Aaset sirassa! Meg a váratlan dermesztő hideg is. És mit akar ez a sok ember? Miért zötykölődik egész nap vonaton, miért fürkészi várakozással, izgalommal a helyét miért nyüzsög már jóval az előadás előtt és miért ül még éjfél felé is töprengő választ-várod némán, és miért tapsol, mikor már sietnie kellene a vonathoz? Miért? Mit kapott? És mit várt? Varázslatot? Csodát? De van-e varázslat? Hol a csoda? Vagy ennyi csak? A színház? A költészet, a szavak, az élet, a szerelem? Ezért érdemes ennyit bumlizni?

A zene azt csinál velem, amit akar. Ki tud ellenállni a fuvola énekének, a hegedűk sodrásának és ki intsen a láthatatlan muzsikának, hogy kezdheti, még csak vékony sugárban, aztán egyre szélesebben betöltve a színházat, a folyosókat, a testünket. Mert igazában minden előadás így kezdődött. Beintettem, dirigáltam a nyitányt, a láthatatlan zenekart.

(Mint gyermekkoromban, kockából épített pulpituson, kötötűpálcával, Karajant megelőzve behunyt szemmel vezényeltem önfeledten a recsegő-ropogó Telefunken rádiót.)

Mert karmester szeretnék lenni! Mert igenis irigylem a karmestereket. Pedig nem vágyódom feltétlenül mindig a túlsó partra. Sőt, szeretem, ahol éppen vagyok. A perbáli erdőben azt szeretem, a perbáli erdőt. Szepezden a szepezdi Balatont, nem izgatnak Szemes csábfényei. Mátrafüredről nem a Kékest lesem, nem keserít Alan Howard fizetése, nem irigylem az úszómedencét: a Comédie Française J. N. S.-jától, se a Bois de Boulogne-i palotáját, a kék szalont, a zöld szalont, az aranykandeláberes WC-t, és Párizsban az én Párizsomat szerettem; Londonból, Leningrádból annyit, amennyit meg tudtunk belőle hódítani. Próbálok a dolgokat olyannak szeretni, amilyenek.

De a karmestereket irigylem! Ja, meg a festőket. A műtermüket. És ha nem megy a festés, a kezük, nem festenek. Sétálnak, bámszokodnak, vakaródnak, aztán meg hónapokig összeköltözködnek az álmaikkal. És az írókat; nem is mondom miért! És az orvosokat: a nyugalmukat, erejüket, a legszebb hivatásukat.

Sasával együtt jártam iskolába. Vigyorogva kaszál felém a Kárász utca forgatagában:

– Alászolgája, Sasa doktor!

– Alászolgája, Pétya művész!

Orvos lett. A klinikán orvoskodik, az egyetemen tanársegédkedik. Persze, hogy ott feszít az első sorban és persze, hogy a legjobb asztalt kapjuk előadás után, a Tiszában. S már meséljük is: Bözsi nénit, a pedellust, meg a tüdőfejű Lajost, meg az öreg matekot: Receficét, akinek, akárhogy hűzgálta a nadrágját, sehogyse jött ki a képlet, és a Macska, meg a Pocos, meg a nyekegő Bella néni.